

USTAWA
z dnia 10 września 2004 r.

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2004 r. Nr 222, poz. 2249.

o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym¹⁾

Art. 1.

W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2) zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i jego kontroli, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych,
- 4) zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, z wyłączeniem amunicji i wyrobów pirotechnicznych,
- 5) procedury oceny zgodności oraz sposób oznaczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o których mowa w pkt 4,
- 6) zasady nadawania numeru identyfikacyjnego materiałom wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz prowadzenia rejestru

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. WE L 121 z 15.05.1993).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej zamieszczone w niniejszej ustawie dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.

materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Biuro Ochrony Rządu, Policję, Służbę Więzienną, Straż Graniczną oraz przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

3) art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) amunicji - należy przez to rozumieć jedną z odmian wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym przeznaczoną do miotania na odległość przy użyciu broni palnej,
- 2) bezpieczeństwie - należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce ograniczanie ich skutków,
- 3) grupach zgodności - należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych określone w załączniku A,
- 4) jednostkach naukowych - należy przez to rozumieć jednostki, o których mowa w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389 i z 2003 r. Nr 39, poz. 335),
- 5) jednostce notyfikowanej - należy przez to rozumieć autoryzowaną jednostkę certyfikującą i kontrolującą notyfikowaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087),
- 6) klasach materiałów niebezpiecznych - należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A,
- 7) kodzie klasyfikacyjnym - należy przez to rozumieć symbol cyfrowo-literowy składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego,
- 8) materiałach pirotechnicznych - należy przez to rozumieć jedną z odmian materiałów wybuchowych będącą materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
- 9) materiałach wybuchowych - należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej

temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym,

- 10) normach zharmonizowanych - należy przez to rozumieć normy, o których mowa w art. 5 pkt 14 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności,
- 11) osobie zagranicznej - należy przez to rozumieć osobę zagraniczną, o której mowa w art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807),
- 12) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych - należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A,
- 13) przedsiębiorcy - należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,
- 14) przedsiębiorcy zagranicznym - należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,
- 15) przemieszczaniu - należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego na obszarze Unii Europejskiej oprócz przekazania w obrębie działania jednego przedsiębiorcy,
- 16) umowie ADR - należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz.U. z 2002 r. Nr 194, poz. 1629 oraz z 2003 r. Nr 207, poz. 2013 i 2014), wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, podanymi do publicznej wiadomości we właściwy sposób,
- 17) używaniu - należy przez to rozumieć prowadzenie przez przedsiębiorców i jednostki naukowe wszelkich prac związanych ze stosowaniem materiałów wybuchowych do celów cywilnych,
- 18) wprowadzeniu do obrotu - należy przez to rozumieć przekazanie po raz pierwszy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego użytkownikowi, konsumentowi lub sprzedawcy przez producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera,
- 19) wyrobach pirotechnicznych - należy przez to rozumieć wyroby zawierające jeden lub kilka materiałów pirotechnicznych, przeznaczone do uzyskiwania efektów pirotechnicznych, w tym widowiskowych,

- 20) zabezpieczeniu - należy przez to rozumieć użycie środków technicznych zapobiegających wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu,
- 21) załączniku A - należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR,
- 22) zasadniczych wymaganiach - należy przez to rozumieć zasadnicze wymagania określone w art. 5 pkt 16 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

Art. 4. 1. W rozumieniu ustawy materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego są:

- 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, zostały zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych,
- 2) materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
- 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych

- jeżeli są przeznaczone do celów cywilnych.

2. Materiał, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie, że może mieć właściwości wybuchowe, lub wyrób wypełniony tym materiałem do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostki, o których mowa w ust. 3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.
3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie art. 6 pkt 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 199, poz. 1671 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808), do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem amunicji, wyrobów pirotechnicznych oraz materiałów niebezpiecznych klasy 4.1, podlegają obowiązkowi:

- 1) posiadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „numerem identyfikacyjnym”,
 - 2) wpisu do rejestru materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „rejestrem”.
2. Organem właściwym w sprawach nadawania numeru identyfikacyjnego oraz prowadzenia rejestru jest Prezes Wyższego Urzędu Górniczego.
3. Z wnioskiem o nadanie numeru identyfikacyjnego występuje producent, jego upoważniony przedstawiciel lub importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
4. Wniosek o nadanie numeru identyfikacyjnego zawiera:
 - 1) nazwę i rodzaj materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 2) nazwę producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego i jego siedzibę,
 - 3) określenie zakresu używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
5. Do wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego dołącza się dokumentację zawierającą następujące informacje wymagane do prawidłowego i bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:
 - 1) dane techniczne materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 2) parametry materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mające wpływ na bezpieczeństwo jego używania i bezpieczeństwo powszechne,
 - 3) instrukcje bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 4) warunki używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
6. Nadanie numeru identyfikacyjnego następuje poprzez wydanie świadectwa nadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „świadectwem identyfikacyjnym”.
7. Świadectwo identyfikacyjne zawiera datę jego wydania, numer identyfikacyjny oraz informację o zakresie używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
8. Wydanie świadectwa identyfikacyjnego stanowi podstawę do wpisania do rejestru.
9. Wykreślenie z rejestru następuje na wniosek podmiotu wymienionego w ust. 3.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego,
- 2) wzór numeru identyfikacyjnego,
- 3) wzór świadectwa identyfikacyjnego,
- 4) sposób prowadzenia rejestru

- biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz zapewnienia możliwości jednoznacznej identyfikacji każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także umożliwienie pozyskiwania informacji przez zainteresowanych o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

5) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Przy nabywaniu, przechowywaniu i używaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzeniu prac badawczych przy ich użyciu należy zapewnić bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.”;

6) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.²⁾).”;

7) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1203 i Nr 173, poz. 1808.

- Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z późn. zm.³⁾).”;

8) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 7, jest dozwolone od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na obrót tymi materiałami.”;

9) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego”;

10) art. 9 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 9. 1. Nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „pozwoleniem”.
2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie:
- 1) wyrobów pirotechnicznych wymienionych w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 8,
 - 2) wyrobów pirotechnicznych stosowanych w kolejnictwie, leśnictwie, modelarstwie, motoryzacji, ratownictwie, rolnictwie i żegludze.
3. Przedsiębiorca może nabywać i przechowywać materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez uzyskania pozwolenia lub ich używać, jeżeli:
- 1) posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami,
 - 2) rodzaj nabywanych, przechowywanych lub używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego odpowiada rodzajowi materiałów wybuchowych określonych w koncesji,
 - 3) posiada pomieszczenia magazynowe spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1995 r. Nr 16, poz. 78, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726, Nr 115, poz. 741 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 117, poz. 1007, Nr 153, poz. 1271, Nr 166, poz. 1360 i Nr 240, poz. 2055, z 2003 r. Nr 223, poz. 2219 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808.

- 4) zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
4. O terminie podjęcia działalności gospodarczej w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie wojewodę właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.
5. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza opinię potwierdzającą możliwość spełnienia warunków określonych w przepisach, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 5. Opinia powinna zawierać ocenę bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów, a także ocenę bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.
6. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany spełniać wymagania określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3-8.
7. Przedsiębiorca posiadający pozwolenie, uznając za zbędne posiadane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, może je zbyć przedsiębiorcy posiadającemu pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami po uzyskaniu na ich zbycie pisemnej zgody wojewody właściwego ze względu na swoją siedzibę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego, o którym mowa w art. 106 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze, właściwego ze względu na lokalizację zakładu górniczego albo zakładu, w którym jest wykonywana działalność gospodarcza, o której mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 lub 3, zwanego dalej „dyrektorem okręgowego urzędu górniczego”, wydanej w formie decyzji administracyjnej.
8. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wyrobów pirotechnicznych, na których nabywanie, przechowywanie lub używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia, kierując się bezpieczeństwem ich przechowywania i używania oraz biorąc pod uwagę ich właściwości i stwarzane zagrożenie.
9. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia identyfikacji wyrobów pirotechnicznych i amunicji, dla potrzeb obrotu materiałami wybuchowymi i ich kontroli, biorąc pod uwagę bezpieczeństwo użytkowników.”;

11) w art. 10:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie:

- 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin,
- 2) wydobywania kopalin ze złóż,
- 3) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych

- wydaje, odmawia jego wydania lub je cofa dyrektor okręgowego urzędu górniczego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Pozwolenia na używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, są wydawane na podstawie art. 109 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dyrektora okręgowego urzędu górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.”;

12) w art. 12 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opinia, o której mowa w ust. 1, nie jest wymagana w przypadku wydawania pozwoleń na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przedsiębiorcom wykonującym działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.”;

13) w art. 14:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 5,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 8, nie jest wymagane, jeżeli wniosek dotyczy przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w podziemnych składach przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.”;

14) w art. 15:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poprzez podanie ich prawidłowych nazw przewożowych i numerów UN, określonych w załączniku A,”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przedsiębiorca i kierownik jednostki naukowej są obowiązani zawiadomić organ, który wydał pozwolenie, o zmianie danych zawartych w pozwoleniu, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”;

15) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz o jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.”;

16) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. Dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy oraz lokalizację zakładu górniczego albo zakładu, w którym jest wykonywana działalność gospodarcza, o której mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 lub 3, wojewodę, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.”;

17) w art. 17:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) gdy przedsiębiorstwo wnioskodawcy znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe, z wyjątkiem gdy wnioskodawcą jest przedsiębiorca albo dotychczasowy przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 2,”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Od decyzji wojewody o wydaniu, odmowie wydania lub cofnięciu pozwolenia przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji dyrektora okręgowego urzędu górniczego - do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.”;

18) art. 18-22 oznacza się jako rozdział 2a, któremu nadaje się tytuł:

„Zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego”;

19) w art. 18:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przestrzegać zasad bezpiecznego prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1d,”;

- pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) dysponować obiektami lub urządzeniami dostosowanymi do charakteru prac prowadzonych z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub terenami przeznaczo-

nymi do wzniesienia tych obiektów lub urządzeń, z zastrzeżeniem ust. 1a,

- 5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4,”

- pkt 8 otrzymuje brzmienie:

- „8) przechowywać dokumentację, o której mowa w pkt 6 i 7, przez co najmniej 10 lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej albo naukowej, oraz udostępniać ją na żądanie właściwych organów.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1d w brzmieniu:

- „1a. Przedsiębiorca nieposiadający obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego spełniających wymagania określone w przepisach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, dołącza oświadczenie o nieposiadaniu tych obiektów, z wyłączeniem przedsiębiorców, o których mowa w art. 9 ust. 3.
- 1b. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1a, otrzymuje pozwolenie na nabywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez prawa ich magazynowania.
- 1c. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nabywane, przemieszczane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze.
- 1d. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 oraz wymagania techniczne i organizacyjne dotyczące prowadzenia tych prac, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska, z uwzględnieniem zróżnicowania charakteru wykonywanych prac i właściwości używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

20) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

- „Art. 18a. Do używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy wydane na pod-

stawie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze.”;

21) po art. 19 dodaje się art. 19 a w brzmieniu:

„Art. 19a. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana przedłożyć odpowiednio przedsiębiorcy albo kierownikowi jednostki naukowej przed przystąpieniem do pracy, a następnie dostarczać co trzy lata:

- 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności,
- 2) opinię, o której mowa w art. 19 pkt 5.”;

22) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana odbyć szkolenie i zdać egzamin przed komisją kwalifikacyjną. Osoba, która zdała egzamin, otrzymuje zaświadczenie potwierdzające jej przygotowanie zawodowe.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przed odbyciem szkolenia i przystąpieniem do egzaminu osoba, której przedsiębiorca albo kierownik jednostki naukowej umożliwia dostęp do wyrobów pirotechnicznych w związku z realizacją publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych, jest obowiązana potwierdzić swoją praktykę zawodową w zakresie realizacji tych pokazów.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3,
- 2) rodzaje dokumentów potwierdzających praktykę zawodową, o której mowa w ust. 1a,
- 3) zakres i program szkolenia,
- 4) zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu oraz wzory zaświadczeń potwierdzających przygotowanie zawodowe,
- 5) podmioty upoważnione do prowadzenia szkolenia.

W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności zróżnicowany charakter szkolenia, biorąc pod uwagę charakter i rodzaj wykonywanej pracy.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Zaświadczenia potwierdzające przygotowanie zawodowe, o których mowa w ust. 1, są ważne przez 5 lat, po upływie których osoby mające dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązane odbyć ponownie szkolenie i zdać egzamin.”;

23) w art. 21 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska oraz uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

24) w art. 23:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być przemieszczane tylko na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami środków transportu, określonych w przepisach:

- Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (ICAO - Dz.U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.⁴⁾), ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze (Dz.U. Nr 130, poz. 1112, z późn. zm.⁵⁾),
- Umowy Europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r., ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych,
- Regulaminu międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiącego Aneks I do Przepisów ujednoliconych o umowie międzynarodowego przewozu towarów kolejami (CIM), będących załącznikiem B do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1980 r. (Dz.U. z 1985 r. Nr 34, poz. 158 i 159, z 1997 r. Nr 37, poz. 225 i 226 oraz z 1998 r. Nr 33, poz. 177 i 178), ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 97, poz. 962),
- Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (Dz.U. z 1984 r. Nr 61, poz. 318, 319, 320 i 321 oraz z 1986 r. Nr 35, poz. 177), ustawy z dnia 18 września 2001 - Kodeks morski (Dz.U. Nr 138,

⁴⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz.U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137 i 138, z 1969 r. Nr 27, poz. 210 i 211, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i 131, Nr 32, poz. 188 i 189 i Nr 39, poz. 227 i 228, z 1984 r. Nr 39, poz. 199 i 200, z 2000 r. Nr 39, poz. 446 i 447, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 i 528 oraz z 2003 r. Nr 70, poz. 700 i 701.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2003 r. Nr 210, poz. 2036 oraz z 2004 r. Nr 54, poz. 535, Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 172, poz. 1805 i Nr 173, poz. 1808.

poz. 1545, z późn. zm.⁶⁾) oraz ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz.U. Nr 109, poz. 1156, z późn. zm.⁷⁾),

- ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późn. zm.⁸⁾),

ani zasad transportu podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz.U. Nr 114, poz. 740, z późn. zm.⁹⁾).”;

25) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania przez odbiorcę zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.”,

b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz określenie siedziby lub miejsce zamieszkania i adres,

2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie albo koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub obrót tymi materiałami.”;

26) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgoda, o której mowa w art. 24 ust. 1, jest wydawana, jeżeli przedsiębiorca albo jednostka naukowa posiada pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami, a w przypadku osoby zagranicznej lub przedsiębiorcy zagranicznego - po pozytywnym zweryfikowaniu wniosku oraz dokumentu określonego w art. 25.”;

27) w art. 28 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania, a także inne dane umożliwiające bezpośredni z nim kontakt,

2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami.”;

28) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 2, cofa się, jeżeli zostało cofnięte pozwolenie lub koncesja na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami.”;

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 41, poz. 365, z 2003 r. Nr 229, poz. 2277 oraz z 2004 r. Nr 93, poz. 895 i Nr 173, poz. 1808.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2060, z 2003 r. Nr 99, poz. 1936 i Nr 229, poz. 2277 oraz z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 93, poz. 895 i 899.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1085, z 2002 r. Nr 199, poz. 1672, z 2003 r. Nr 211, poz. 2049 oraz z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 93, poz. 895, Nr 96, poz. 959.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1999 r. Nr 11, poz. 95, z 2000 r. Nr 29, poz. 357, z 2001 r. Nr 4, poz. 23, Nr 27, poz. 298 i Nr 123, poz. 1353, z 2002 r. Nr 71, poz. 656, Nr 74, poz. 676 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808.

29) w art. 39 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania jego zgody i może następować na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwa, na którego terenie ta amunicja znajduje się, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.”;

30) w art. 42:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli spełniają zasadnicze wymagania i są oznakowane CE.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów wybuchowych niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, muszą spełniać wymagania określone w niniejszym artykule oraz posiadać nadany numer identyfikacyjny.”;

31) w art. 43 w ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) jego przydatności do użycia w warunkach niebezpiecznych, w szczególności w środowisku zagrożonym metanem, wybuchem pyłu węglowego lub podwyższoną temperaturą, jeżeli ten materiał jest przewidziany do stosowania w takich warunkach,”;

32) w art. 44:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przewidziany sposób inicjowania powinien zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub, w razie potrzeby, deflagrację kruszącego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego; w przypadku prochu dymnego dotyczy to zdolności deflagracji, którą należy sprawdzić,”;

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) produkty gazowe wytwarzane podczas detonacji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych w podziemnych wyrobiskach górniczych mogą zawierać jedynie takie ilości tlenu węgla, tlenków azotu, innych gazów, par lub stałych składników, które w zwykłych warunkach ruchowych zakładu górniczego nie wpływają ujemnie na zdrowie.”;

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) parametry dotyczące prędkości palenia się lontów powinny być podane i niezawodnie dotrzymywane,”;

c) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przekaźniki muszą być zdolne do pewnego inicjowania wybuchu,”;

33) art. 45-47 otrzymują brzmienie:

„Art. 45. Za zgodne z zasadniczymi wymaganiami uznaje się materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, spełniające wymagania określone w art. 43 i 44 lub spełniające wymagania określone w normach zharmonizowanych.

Art. 46. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, poddaje się, w zależności od potrzeb, następującym procedurom badania ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami:

- 1) badaniu typu WE - moduł B, wykonywanemu zgodnie z zasadami określonymi w art. 49-51, oraz do wyboru producenta:
 - a) badaniu zgodności z typem - moduł C, wykonywanemu na zasadach określonych w art. 52,
 - b) procedurze zapewnienia jakości produkcji - moduł D, prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 53-56, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości produkcji”,
 - c) procedurze zapewnienia jakości wyrobu - moduł E, prowadzonej na zasadach określonych w art. 57 i 58, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości wyrobu”,
 - d) sprawdzaniu wyrobu - moduł F, na zasadach określonych w art. 59, albo też
- 2) sprawdzaniu jednostkowemu - moduł G, wykonywanemu na zasadach określonych w art. 60.

Art. 47. Minister właściwy do spraw gospodarki notyfikuje jednostki, które będą dokonywały oceny zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z zasadniczymi wymaganiami, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”;

34) w art. 49 w ust. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wykaz norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 45, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych celem spełnienia wymagań określonych w ustawie, jeżeli normy te nie zostały zastosowane,”;

35) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. Do prowadzenia kontroli spełniania przez materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zasadniczych wymagań oraz do postępowań w sprawie wprowadzenia do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami stosuje się przepisy rozdziału 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”;

36) w art. 61 uchyla się ust. 3;

37) uchyla się art. 62.

Art. 2.

W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie jest wymagane uzyskanie koncesji na obrót:

- 1) wyrobami pirotechnicznymi wymienionymi w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 8 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr 222, poz. 2249),
- 2) wyrobami pirotechnicznymi stosowanymi w kolejnictwie, leśnictwie, modelarstwie, motoryzacji, ratownictwie, rolnictwie i żegludze.”.

Art. 3.

Wystąpienie z wnioskiem o nadanie numeru identyfikacyjnego, o którym mowa w art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1, dla materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego pozostających w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpi w terminie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 4.

Wymagania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy wymienionej w art. 1, nie dotyczą osób ubiegających się o pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które nie spełniają wymogu wykształcenia, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wykonywały działalność gospodarczą związaną z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 5.

1. Do postępowań o uzyskanie pozwolenia na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.
2. Pozwolenia na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wydane przedsiębiorcy lub jednostce naukowej do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stanowią pozwolenia obejmujące również używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808.

Art. 6.

Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie zmienianych przepisów ustawy wymienionej w art. 1, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez okres sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.